

*Tai, kas
niekada
nesibaigia*

Tis nėra linkęs pamilti geros merginos.

LUCY SCORE

PATI. BLOGIAUSIA. DIENA

Naomé

Nežinia, ko tikėjausi žengdama į kavinę „Rev“, bet tikrai ne savo nuotraukos už kasos aparato su linksma antrašte „Neaptarnauti!“ Nuotrauką prilaikė magnetinis geltonas susiraukęs emociukas.

Visų pirma niekada nebuvau įkėlusį kojos į Nokemautą Virdžinijos valstijoje, juolab padariusi ką nors, kad sulaukčiau tokios baisios bausmės kaip kofeino ribojimas. Antra, ką turi tokio padaryti žmogus šiame dulkiname miestelyje, kad jo, kaip nusikaltėlio, nuotrauka kabėtų vietinėje kavinėje?

*Cha. Puodelio nuotrauka**. Nes aš juk kavinėje. Viešpatie, juokingai atrodo, kai būnu per daug pavargusi mirksėti.

Nesvarbu, nes, trečia, ta nuotrauka buvo neįtikėtina bjauri. Atrodžiau kaip ilgam susidraugavusi su įdegio lempa ir pigiu akių pieštuku.

Ir maždaug tada realybė prasiskverbė į nuvargusią, svaigstančią, segtukų prisagstyta galvelę.

Tina ir vėl sugebėjo dar labiau sudirbti man gyvenimą. O turint galvoje, kas nutiko per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, tai jau šį bei tą sako.

— Kuo galiu...

Vyras kitoje baro pusėje, galintis pasiūlyti man puikios latės, žengė žingsnį atgal ir iškėlė delnus sulig pietų lėkštėmis.

— Nenoriu jokių problemų, — tarė jis.

* Angl. *mug shot* reiškia „nusikaltėlio nuotrauką“, pažodžiui „puodelio nuotrauka“. Čia ir toliau vertėjos pastabos.

Baristas buvo apkūnus vyras tamsia oda ir skusta gražios formos galva. Dailiai pakirpta barzdelė — sniego baltumo. Pastebėjau ant kaklo lipančias ir iš jo kombinezono rankovių kyšančias tatuiruotes. Ant jo keistos uniformos buvo prisegtas ženklelis su vardu: „Džastis“.

Bandžiau suraityti žavingiausią šypseną, bet dėl kelionės per visą naktį, kuomet praverkiau po dirbtinėmis blakstienomis, lūpose pasirodė kažkas panašiau į grimasą.

— Ten ne aš, — pasakiau, rodydama į nuotrauką pirštu su aptrupėjusiu prancūzišku manikiūru, — aš esu Naomė. Naomė Vit.

Vyras įtariai dirstelėjo į mane, paskui išsitraukė akinius iš priekinės kombinezono kišenės ir užsidėjo. Pamirksėjo, nužvelgė mane nuo galvos iki kojų pirštų galiukų ir pagaliau suprato.

— Dvynės, — paaiškinau.

— O, šūdas, — sumurmėjo Džastis, braukdamas savo stambia ranka per barzdą.

Jis vis vien žiūrėjo šiek tiek skeptiškai. Ir labai negalėčiau jo kaltinti. Ar daug žmonių turi piktąjį dvynį?

— Čia Tina. Mano sesuo. Turėčiau su ja čia susitikti.

Nors kodėl mano atskirai gyvenanti dvynė sesuo paprašė susitikti įstaigoje, kurioje yra aiškiai nepageidaujama, — dar vienas klausimas, kurio iš nuovargio neuždaviau.

Džastis vis dar spigino į mane ir supratau, kad žvilgsnis vis kliūva už mano plaukų. Automatiškai paglosčiau juos, ir ant grindų nukrito suvytusi saulutė. *Oi*. Tikriausiai reikėjo pasižiūrėti į motelio veidrodį prieš išeinant į viešumą kaip netvarkingai, sutrikusiai nepažįstamajai iš persirengėlių baliaus.

— Štai, — tariau.

Įkišau ranką į jogos šortų kišenėlę ir pastūmiau vyrui savo vairuotojo pažymėjimą.

— Matote? Esu Naomė ir norėčiau labai labai gigantiškos latės.

Džastis paėmė pažymėjimą ir jį patyrinėjo, vis palygindamas su veidu. Galop stojiška jo išraišta sutrūkinėjo ir veidas praskilo plačia šypseną.

— Po paraliais, malonu susipažinti, Naome.

— Ir man malonu, Džasti. Ypač jeigu ketinate paruošti man mīnėtąją kavą.

— Paruošiu tau kavos, kad plaukai styros piestu, — pažadėjo jis.

Vyras, sugebantis patenkinti mano neatidėliotinus poreikius ir dar šypsodamasis? Negalėjau jo šiek tiek neišimylėti — čia ir dabar.

Kol Džastis triūsė, grožėjaisi kavine. Įrengta vyrišku garažo stiliumi. Gofruota skarda ant sienų, blizgančios raudonos lentynos, dėmėtos betoninės grindys. Gėrimų pavadinimai ypatingi: „Raudonos linijos latė“ ar „Languotos vėliavos kapučinas“. Absoliučiai nuostabu.

Už nedidelių po kavinę išmėtytų apskritų staliukų sėdėjo keletas ankstyvos kavos mėgėjų. Visi iki vieno žvelgė į mane lyg *pernelyg* nesidžiaugtų matydami.

— Kaip tau patiktų su klevų sirupo ir šoninės skoniu, mieloji? — šūktelėjo Džastis nuo tviskančio espresso aparato.

— Netgi labai patiktų. Ypač jei gaučiau kibiro dydžio puodelyje, — patikinau.

Baristo juokas nuaidėjo per visą kavinę, ir kiti klientai atsipalaidavo, nebekreipė į mane dėmesio.

Lauko durys atsilapojo. Pasisukau, tikėdamasi išvysti Tiną, bet vyras, kuris įsiveržė, tikrai *nebuvo* mano sesuo. Man pasirodė, kad kofeino jam reikia dar labiau nei man.

„Karštas“ būtų tiksliausias jo apibūdinimas. „Pragariškai karštas“ — dar tikslesnis. Atėjūnas atrodė toks aukštas, kad apsiavusi batelius aukščiausia pakulne vis tiek būčiau turėjusi užversti galvą bendraudama — taip aš matuoju vyro ūgį. Plaukai tamsaus medaus spalvos, trumpai kirpti šonuose ir viršuje sušukuoti atgal, kas liudija gerą skonį ir neblogus kirpimo įgūdžius.

Abu šie kriterijai yra aukštose man patrauklaus vyro atributų sąrašo pozicijose. Barzda — naujausia to sąrašo kategorija. Niekada nesibučiauvau su barzdotu ir staiga kilo nepaaiškinamas noras kada nors tai patirti.

Tada žvilgsnis pasiekė jo akis. Šalto melsvai pilko atspalvio, kuris privertė pagalvoti apie ginklo metalą ir ledkalnius.

Vyras žengė tiesiai prie manęs ir įsibrovė į asmeninę erdvę, lyg gavęs kvietimą. Kai sukryžiuo tatuiruotas rankas ant plačios krūtinės, cyptelėjau galugerklį.

Oho.

— Man regis, labai aiškiai pasakiau, — suurzgė jis.

— A. Ką?

Jaučiausi sutrikusi. Vyras spigino į mane kaip į labiausiai nekenčiamą televizijos realybės šou veikėją, o man vis tiek norėjosi pamatyti, kaip jis atrodo nuogas. Tokio prasto seksualinio vertinimo nebuvau išreiškusi nuo koledžo laikų.

Bet kaltinau dėl to nuovargį ir emocinius randus.

Už prekystalio Džastis atsitraukė nuo latės šedevro ir sumosavo abiem rankomis.

— Palauk... — kreipėsi į vyriškį.

— Viskas gerai, Džasti, — patikinau jį. — Tiktai ruošk tą kavą, o aš pasirūpinsiu šiuo... *džentelmenu.*

Aplinkui mus pasigirdo atstumiamų kėdžių garsas. Visi klientai nutipeno prie durų, kai kurie su kavos puodeliais rankose. Nė vienas išeinantysis nebandė pažvelgti man į akis.

— Noksai, ji ne ta, apie kurią galvoji, — vėl pamėgino baristas.

— Šiandien nebus jokių žaidimėlių. Nešdinkis, po velnių, — įsakė Vikingas.

Šviesiaplaukis seksualinio šėlsmo dievas spėriai smuko žemyn mano geismo sąrašė.

Parodžiau pirštu sau į krūtinę.

— Aš?

— Man jau gana tavo žaidimų. Turi penkias sekundes išeiti pro duris ir daugiau nekelti čia kojos, — pasakė priedamas dar arčiau, kol batų galais palietė mano nuogus nykščius paplūdimio basutėse.

Prakeikimas. Iš arti atrodė kaip ištrūkęs iš plėšikaujančio vikinių laivo... ar besifilmuojantis odekolono reklamai. Iš tų keistų prekių

ženklų, kurie atrodo nelogiški ir pavadinti koku nors keistu vardu, pavyzdžiui, „Neišauklėtas žvėris“.

— Klausykite, *pone*. Išgyvenu asmeninę krizę ir tiktai bandau gauti kavos puodelį.

— Sakiau tau, Tina, po galais, draudžiu lankytis kavinėje ir vėl tyčiotis iš Džascio ar klientų, nes asmeniškai išlydėsiu iš miesto.

— Noksai...

Irzlus, geidulingas vyras pabaisa pakėlė pirštą, įspėdamas Džastį.

— Sekundę, bičiuli. Atrodo, man teks išmesti šitą šiukšlę.

— *Šiukšlę?* — aiktelėjau.

O dar šneka, kad Virdžinijos gyventojai draugiški. Dar nė pusvalandžio nepraleidau šiame miestelyje, o jau šiurkščiai užsipuolė Vikingas urvinio žmogaus manieromis.

— Brangioji, tavo kava paruošta, — sumurkė Džastis, per medinį stalą stumdamas labai didelį vienkartinį puodą.

Mano žvilgsnis šovė į garuojantį kofeino malonumą.

— Jeigu bent pagalvosi paimti tą puodelį, bus problemų, — perspėjo Vikingas tyliau ir pavojingu balsu.

Bet Leifas Eiriksonas* nežinojo, su kuo šiandien turi reikalų. Kiekviena moteris žino savo ribą. Manoji, ir taip gerokai atitraukta, ką tik buvo peržengta.

— Ženk dar žingsnį prie tos gražios latės, kurią specialiai man padarė mano bičiulis Džastis, ir priversiu gailėtis akimirkos, kai susitikome.

Buvau malonus žmogus, pasak tėvų — gera mergaitė. O pasak testo, kurį atlikau internetu prieš dvylika metų, buvau mėgstanti įtikti žmonėms. Man nesisekė grasinti.

Vyro akys prisimerkė, bet atsisakiau pastebėti gundomas raukšleles akių kampučiuose.

— Aš tikrai gailiuosi, kaip ir visas sumautas miestas. Vien dėl to, kad pasikeitė šukuoseną, nereiškia, jog pamiršau, ko čia pridirbai. Dabar nešk savo subinę pro duris ir negrižk.

* Leifas Eiriksonas — vikingas keliautojas iš Islandijos, pirmasis europietis, pasiekęs Amerikos krantus.

— Jis mano, kad esi Tina, — įsiterpė Džastis.

Man nerūpi, net jei šitas šiknius mano, jog esu kanibalė serijinė žudikė. Jis stovi tarp manęs ir mano kavos.

Šviesiaplaukis žvėris pasuko galvą į baristą.

— Ką čia mali?

Neleidusi savo mielam draugui, užsiėmusiam kava, paaiškinti, įsmeigiau pirštą Vikingui į krūtinę. Negiliai, nes sukliudė nepadorus raumenų sluoksniš po oda, bet pasistengiau įsmeigti nagą.

— Dabar *tu* klausykis manęs, — pradėjau. — Man nerūpi, ar laikai mane mano seserimi, ar ta šunsnuke, kuri pakėlė antimaliarinių vaistų kainą. Aš esu *žmogus*, gyvenantis labai prastą dieną po pačios blogiausios dienos savo gyvenime. Ir *neturiu* jėgų šiandien užgniaužti savo emocijų. Todėl geriau traukis man iš kelio, Vikinge, ir palik ramybėje.

Vieną karštą sekundę jis atrodė suglumęs.

Priėmiau tai kaip ženklą, kad atėjo laikas kavai. Apėjusi jį paėmiau puodelį, švelniai truktelėjau nosimi ir įkišau veidą į garuojančią gyvybės jėgą.

Gėriau pilna burna, prašiau kofeino padaryti stebuklą, kol ant liežuvio sprogo skonių puokštė. Esu visai tikra, kad nepadori aimana ištrūko man iš gerklės, bet jaučiausi per daug išvargusi, kad rūpėtų. Kai pagaliau nuleidau puodelį ir atgalia ranka nusišluosčiau lūpas, Vikingas vis dar stovėjo ir žiūrėjo į mane išplėtęs akis.

Atsukau jam nugarą, nusišypsojau savo didvyriui Džasčiui ir per prekystalį pastūmiau savo skubios pagalbos dvidešimtinę.

— Pone, jūs esate menininkas. Kiek skolinga už geriausią latę, kokią gėriau gyvenime?

— Kavinė stato, turint omenyje, koks teko rytas, — atsakė baristas, paduodamas mano vairuotojo pažymėjimą ir grynuosius.

— Jūs, bičiuli, esate tikras džentelmenas. *Ne taip, kaip kiti.*

Piktai dėbtelėjau per petį į plačiai išskėstomis kojomis stovintį, ant krūtinės rankas sukryžiuvusį Vikingą. Dar kartą užsivertusi gėrimo, įkišau dvidešimtinę į arbatpinigių stiklainį.

— Ačiū, kad maloniai elgėtės blogiausią mano gyvenimo dieną.

— Maniau, kad ji buvo vakar, — įsikišo susiraukęs begemotas.

Vangiai atsidusau, pasisukdama į jį veidu.

— Tai buvo prieš susitinkant tave. Todėl galiu oficialiai pasakyti, kad vakar dieną, nors ir kokią blogą, šiandiena per plauką aplenkė.

Vėl atsigręžusi į Džastį pridūriau:

— Man labai gaila, kad šitas šmikis išbaidė visus jūsų klientus. Bet netrukus aš dar ateisiu išgerti kito kavos puodelio.

— Labai lauksiu, Naome, — mirktelejo man vyrukas.

Apsisukau eiti ir atsitrenkiau į mylią susiraukusio vyro krūtinės.

— Naomė? — perklausė jis.

— Traukis.

Bent kartą gyvenime buvo gera elgtis šiurkščiai. Atsikirsti.

— Tavo vardas Naomė? — kamantinėjo Vikingas.

Neatsakiau, nes bandžiau teisėto pykčio žvilgsniu paversti jį pelenais.

— Ne Tina? — spaudė jis.

— Jos dvynės, žmogau, — pasakė Džastis, o balsas išdavė šypseną.

— Prakeikimas.

Vikingas persibraukė pirštais per plaukus.

— Man neramu dėl tavo bičiulio regėjimo, — pasakiau baristui, rodydama į prismeigtą prie baro Tinos nuotrauką.

Per pastarąjį dešimtmetį su trupučiu Tina išsibalino plaukus, todėl mūsų šiaip subtilūs skirtumai tapo dar akivaizdesni.

— Palikau lėšius namie, — atsakė jis.

— Kaip ir geras manieras? — burbtelėjau.

Kofeinas jau pasiekė mano venas, suteikdamas neįprasto smarkumo.

Jis neatsakė, tik piktai pasižiūrėjo.

Atsidusau.

— Traukis iš kelio, Leifai Eiriksonai.

— Mano vardas Noksas. Ko čia atsidanginai?

Kas čia per vardas — Noksas? Kaip jis paveikė gyvenimą? Ar vaikystėje iš jo šaipėsi? Gal čia trumpinys? Kokio Noksvelo ar Noksatano?

— Ne tavo reikalas, *Noksai*. Viskas, ką darau ar ko nedarau, yra ne tavo reikalas. Faktiškai ne tavo reikalas, kad egzistuoju. O dabar maloniai prašau trauktis man iš kelio.

Norėjosi klykti taip garsiai ir taip ilgai, kaip galiu. Porą kartų bandžiau išsirėkti mašinoje vairuodama čia, bet nepadėjo.

Ačiū dangui, atsidusęs gražuolis stuobrys pasitraukė man iš kelio, išgelbėdamas sau gyvybę. Išnėriau iš kavinės į vasaros alpulį su tiek orumo, kiek jo dar liko. Jei Tina norės su manimi susisiekti, galės susirasti motelyje. Nelauksiu čia, nes kabinėjasi visokie nepažįstamieji su kaktuso charakteriu.

Trauksiu į savo nusmurgusį kambarį, išsisėgsiu visus iki vieno segtukus iš plaukų ir prausiuosi po dušu, kol baigsis vanduo. O tada sugalvosiu, ką daryti toliau.

Planas buvo rimtas. Trūko tik vieno dalyko.

Mano automobilio.

O, ne. Automobilio ir rankinės.

Dviračių stovas priešais kavinę tebėra. Savitarnos skalbykla su ryškiais plakatais lange vis dar stovi kitoje gatvės pusėje šalia mechaniko garažo. Tačiau automobilio ten, kur palikau, nebuvo.

Vietelė priešais gyvūnų prekių parduotuvę, į kurią įsispraudžiau, tuščia.

Nužvelgiau akimis kvartalą. Mano patikimojo apdulkęjusio „Volvo“ nė ženklų.

— Pasiklydai?

Užsimerkiau ir sukandau dantis.

— Traukis. Šalin.

— Tai kokia bėda?

Atsisukusi pamačiau Noksą su kavos puodeliu, įdėmiai mane stebintį.

— Kokia bėda? — pakartojau.

Norėjau spirti jam į blauzdikaulį ir pagrobti jo kavą.

— Mano klausa gera, mieloji. Nėra reikalo šaukti.

— Mano bėda ta, kad kol gaišau penkias savo gyvenimo minutes su tavimi, nuvilko mano mašiną.

— Tu įsitikinusi?

— Ne. Aš niekada nežinau, kur pasistatau savo mašiną. Tiesiog palieku kažkur ir perku naują, kai senos nerandu.

Jis nudelbė mane.

Užverčiau akis.

— Aišku, kad ironizuoju.

Siekiau paimti savo telefono, bet prisiminiau, kad ir jo nebeturiu.

— Kas pridirbo į tavo miltus?

— Tas, kas mokė tave reikšti žmogui rūpestį, susimovė.

Nieko daugiau nesakiusi patraukiau, kaip maniau, vietos policijos nuovados pusėn.

Nespėjau pasiekti kitos vitrinos, kai didelė kieta ranka suėmė mane už žasto.

Ar dėl miego stygiaus, ar dėl emocinio įsiau drinimo, kitaip negalėjau paaiškinti, bet nuo to gniaužto pajutau, kaip virpuly s nueina per kūną.

— Stok, — atšiauriai įsakė vyras.

— Patrauk rankas.

Truktelėjau ranką, bet jis tik tvirčiau suspaudė.

— Tada nebėk nuo manęs.

Nustojau blaškytis.

— Nebėgsiu, jeigu nesielsi kaip kvailys.

Jo šnervės suvirpėjo, kai nukreipė akis į dangų, ir man pasirodė, kad girdžiu jį skaičiuojantį.

— Negi rimtai skaičiuoji iki dešimties?

Čia aš buvau nuskriaustoji. Aš buvau toji, kuri turi priežastį melsti dangaus kantrybės.

Jis suskaičiavo iki dešimties ir vis tiek atrodė susinervinęs.

— Jeigu nustosiu elgtis kaip kvailys, ar liksi minutei pakalbėti?

Nurijau dar gurkšnį kavos ir pagalvojau.

— Galbūt.

— Aš paleidžiu, — įspėjo jis.

— Puiku, — paraginau.

Abu pasižiūrėjome žemyn, į jo plaštaką ant mano rankos. Jis lėtai atleido gniaužtą ir plaštaką atitraukė, bet pirštų galiukais perbraukė per jautrią odą mano rankos vidinėje pusėje.

Oda iškart pašiuropo, vyliausi, kad nepastebės. Ypač kad mano kūne tas odos šiuropulys glaudžiai siejasi su pastirusiais speneliais.

— Šalta?

Jo žvilgsnis buvo akivaizdžiai nukreiptas ne į mano ranką ar pečius, o į krūtinę.

Prakeikimas.

— Taip, — sumelavau.

— Dvidešimt devyni laipsniai, geri karštą kavą.

— Jei jau baigei patronizuoti vidinę temperatūrą, norėčiau eiti ieškoti savo automobilio, — pasakiau, pridengdama laisvąją ranką savo išdavikes krūtis. — Galbūt galėtum nukreipti mane į artimiausią policijos nuovadą ar į nutemptų automobilių aikštelę?

Jis ilgokai į mane žiūrėjo, paskui papurtė galvą.

— Einam tada.

— Atsiprašau?

— Aš tave pavėžėsiu.

— Cha! — springau juoku.

Kliedi, jeigu galvoja, kad savo noru sėsiu su juo į mašiną.

Vis dar purčiau galvą, kai jis vėl tarė:

— Keliaujam, Saulute. Neturiu visos dienos.

DIDVYRIS NE SAVO NORU

Noksas

Moteris spoksojo į mane, lyg būčiau pasiūlęs jai pasibučiuoti su barškuole.

Mano diena net neturėjo būti prasidėjusi, o jau nuėjo po velnių. Kaltinau ją. Ją ir tą jos kvaišą seserį Tina.

Nemažai kaltinau ir Agatą, nes tai ji parašė man žinutę, kad Tina ką tik į kavinę atvilko savo „problemų ieškančią subinę“.

Na štai, dabar stoviu diena auštant, vaidinu miestelio tvarkdary kaip paskutinis kvailys ir kovoju su moterimi, kurios nesu akyse matęs.

Naomė sumirksėjo, lyg išnirdama iš rūko.

— Tu tikriausiai juokauji, taip?

Agatai reikia pasitikrinti regą, jeigu supainiojo šitą piktą brunetę su soliariume suskrudusia tatuiruota dažyta blondine jos seserimi, visų galvos skausmu. Jos skiriasi sumautai akivaizdžiai, netgi be kontaktinių lęšių. Tinos veidas — rudas ir raukšlėtas kaip senovinės odinės sofas oda. Kietai suspaustos lūpos, įrėmintos giliose raukšlėse nuo kasdieninių dviejų pakelių cigarečių ir įsitikinimo, kad pasaulis jai kažką skolingas.

O Naomė, kita vertus, drėbta iš kitokio molio. Klasiškesnė. Aukšta kaip sesuo, bet nesusvilusi kaip traškutis, pasuko Disnėjaus princesės kryptimi tankiais skrudintų kaštainių spalvos plaukais. Jie ir gėlytės plaukuose stengėsi niekais paversti kažkokią prašmatnią šukuoseną. Veido bruožai minkštesni, oda šviesesnė. Pilnos rausvos lūpos. Ir akys, kurios privertė pagalvoti apie miško paklotę bei lankas.

Tina rengėsi kaip baikerė, perleista per skiedrų smulkintuvą, o

Naomė vilkėjo firminius sportinius šortukus ir priderintą glaustinukę ant sportiško kūno, kuris žadėjo daugiau nei keletą mielų siurprizų.

Naomė atrodė kaip moteris, kuri, nužvelgusi mane, nuvargintą uodegą prie pirmo sutikto golfo marškinėlius vilkinčio klubo nario. Jos laimė, aš nekeliu dramų. Ir neskubu rūpintis. Nespoksau balandėlio akimis į princeses, kurias reikia išgelbėti. Negaištu laiko su moterimis, kurioms neužtenka gerai praleisto laiko ir keleto orgazmų.

Bet kad jau įsivėliau į šią situaciją, išvadinau ją šiukšle ir apšaukiau, bent jau galiu greitai viską sutvarkyti. O tada grįšiu į lovą.

— Ne, po galais, aš nejuokauju, — pareiškiau.

— Aš su tavimi niekur nevažiuosiu.

— Tu neturi automobilio, — pastebėjau.

— Dėkui, kapitone Akivaizdžiau. Aš žinau, kad neturiu automobilio.

— Leisk paaiškinti. Esi svetimas žmogus nežinomame mieste. Dingsta tavo automobilis. Ir atsisakai pasiūlymo pavėžėti, nes...

— Nes įsiveržei į kavinę ir mane išgąsdinai! Vėliau pasivijai mane ir *toliau* šauki. Įsėsiu į tavo automobilį, būsiu sukopota į gabalus ir išmėtyta po dykumą, o ne nuvažiuosiu kur reikia.

— Čia nėra dykumų. Tik šiek tiek kalnų.

Jos išraiška sakė, kad patikslinimas nė kiek nepadėjo ir jai neatrodo smagu.

Išpūčiau orą pro dantis.

— Klausyk. Aš pavargęs. Gavau pranešimą, kad Tina ir vėl kelia bėdų kavinėje, todėl įeidamas tikėjaisi rasti ją.

Naomė ilgai siurbė kavą, dėbčiodama iš apačios ir matuodama akimis gatvę, lyg būtų svarsčiusi sprukti.

— Net negalvok apie tai, — pasakiau. — Išlaistysi savo kavą.

Kai tos dailios šviesiai rudos akys išsiplėtė, supratau pataikęs į tikslą.

— Puiku. Bet tik dėl to, kad čia geriausia latė, kokią gėriau gyvenime. Ir tai vadini atsiprašymu? Nes bjauru, kai taip klausai žmonių, ar kas negerai.

— Aš tik paaiškinau. Pasinaudok pasiūlymu arba atsisakyk.

Negaištu laiko darydamas, kas nesvarbu, pavyzdžiui, pliuropdamas apie šį bei tą ar atspirašinėdamas.

Gatve atzvimbė motociklas, iš jo garsiakalbių plyšojo Robas Zombis, nors buvo dar tik septinta ryto. Vyrukas nudelbė mus ir padidino apsukas. Nors Raitas artėjo prie septyniasdešimties, tas pražilęs tatuiruotas lapinas vis tiek gebėdavo palikti astronominę dūmų uodegą.

Suintriguota Naomé nulydėjo jį akimis prasižiojusi.

Bet šiandien mažoji Saulutė su šukuosena nepatirs nuotykiu.

Aš linktelėjau Raitui, čiupau brangią kavą Naomei iš rankos ir nužingsniavau šaligatviu.

— Ei!

Ji ėmė vytis, kaip ir tikėjaisi. Galėjau paimti už rankos, bet nelabai nudžiugau dėl reakcijos, kurios sulaukiau, kai prie jos prisiliečiau. Atrodė komplikuota.

— Reikėjo man likti savo sumautoje lovoje, — sumurmėjau.

— Kas tau darosi? — griežtai paklausė mergina, risnodama, kad pavytų.

Ji siekė atsiimti puodelio, bet laikiau jį taip, kad nepasiektų, ir ėjau nesustodamas.

— Jeigu nenori baigti surištomis rankomis ir kojomis ant Raito *moco*, siūlau sėsti į mano furgoną.

Ta susivėlusi gėlių mergaitė kažką nerišlaus pakomentavo apie mano asmenybę ir anatomiją.

— Klausyk, jei pavyktų bent penkias minutes nesukti man smegenų, nuvežčiau į nuovadą. Atgautum sumautą mašiną ir galėtum nešdintis iš mano gyvenimo.

— Ar kas nors kada sakė, kad tavo charakteris yra kaip užsišikusios dygliakiaulės?

Ėjau nekreipdamas į ją dėmesio.

— Iš kur man žinoti, kad pats nebandysi manęs surišti? — paklausė ji griežtai.

Aš sustojau ir tingiai nužvelgiau visą.

— Mažule, tu ne mano skonio.

Ji taip smarkiai užvertė akis, jog stebuklas, kaip jos neiškrito ant šaligatvio.

— Atsiprašau, einu išverkti ežero.

Žengiau nuo šaligatvio ir atidariau savo pikapo keleivio dureles.

— Sėskis.

— Tavo galantiškumas užknisa, — pasiskundė.

— Galantiškumas?

— Tai reiškia...

— Jėzau, žinau, ką tai reiškia.

Ir supratau, ką tai reiškia, jeigu vartoja tokį žodį kalbėdama. Jos plaukuose sumautos gėlytės. Ta moteris romantikė. Dar vienas minusas mano knygoje. Romantikes sunkiausia atpalaiduoti. Jos priekabios. Ypač apsimitančios, kad tinka „neprisiriškime“ susitarimas. Tuo pat metu jos kuria planus, kaip tapti „tąja“, bando įtikinti vyrus susipažinti su jų tėvais ir slapčia dirščioja į vestuvines sukneles.

Kai ji pati nelipo į mašiną, pasilenkiau pro ją ir įstaciau puodelį į laikiklį.

— Man tikrai dabar su tavimi nesmagu, — pasakė.

Erdvė tarp mūsų kūnų užsipildė energijos, kokią paprastai jausdavau prieš geras baro muštynes. Pavojingos, skatinančios adrenaliną. Man nerūpėjo.

— Lipk į pikapą, po galais.

Nedidelis stebuklas, kad ji pakluso, ir užtrenkiau už durelių piktą jos žvilgsnį.

— Noksai, ar viskas gerai? — šūktelėjo Badas Nikelbis iš savo technikos parduotuvės tarpdurio.

Jis buvo apsirengęs kaip įprastai — uniforminiu kombinezonu ir „Led Zeppelin“ marškinėliais. Per nugarą jau tris dešimtmečius vingiavo į uodegą surišti ploni žili plaukai, dėl to priminė storesnį ir ne tokį juokingą Džordžą Karliną*.

* George Carlin (1937—2008) — amerikiečių komikas, aktorius ir kritikas.

— Viskas gerai, — patikinau jį.

Jo žvilgsnis nukrypo į Naomę už stiklo.

— Paskambink, jeigu reikės pagalbos dėl lavono.

Sėdau už vairo ir įjungiau variklį.

— Liudininkas matė, kaip įlipau į šitą pikapą, todėl gerai ir ilgai pagalvok prieš mane nužudydamas, — pasakė ji, rodydama į Badą, kuris vis dar stebėjo mus.

Akivaizdu, kad jo komentaro neišgirdo.

— Aš tavęs nežudysiu, — atšoviau. *Kol kas.*

Ji jau sėdėjo prisisegusi, sukryžiuvusi ilgas kojas. Pliažo basutė suposi ant pirštų, kai judino koją. Abu jos keliai buvo nutarkuoti, pastebėjau šviežią nubrozdinimą ant dilbio. Pasakiau sau, kad nenoriu žinoti kaip, ir ėmečiau atbulinį bėgį. Pamėtėsiu ją iki nuovados... Viliuosi taip anksti nesusitikti su tuo, su kuo nenorėjau susitikti... Ir pasirūpinsiu, kad atgautų savo sumautą automobilį. Jeigu pasiseks, dar nugriebsiu valandėlę miego prieš oficialiai pradėdamas dieną.

— Žinai, — tarė ji, — jei kas iš mūsų ir turėtų pykti, tai aš. Tavęs net nepažįstu, o reiki man į veidą, stoji tarp manęs ir mano kavos, o paskui faktiškai mane pagrobi. Tu neturi priežasties būti nusivylęs.

— Net neįsivaizduoji, brangioji. Turiu milijoną priešasčių liūdėti, ir daug jų susijusios su tavo seserimi, kuri tik veltui užima vietą žemėje.

— Gal Tina ir nėra maloniausia iš žmonių, bet neturi teisės būti toks šiknius. Ji vis tiek mano šeimos narė, — patraukė nosimi Naomė.

— Nevadinčiau tavo sesers žmogumi.

Tina buvo aukščiausio laipsnio pabaisa. Ji vogė. Melavo. Pradėdavo muštynes. Per daug gėrė. Per mažai prausėsi. Ir nieko nepaisė. Ir viskas dėl to, jog atrodė, kad pasaulis jai kažką skolingas.

— Klausyk, kad ir kas būtum. Vieninteliai žmonės, kurie apie ją gali taip kalbėti, yra mano tėvai, aš ir Andersontauno vidurinės 2003-ųjų abiturientų laida. Na, gal dar Andersontauno gaisrinė. Bet tik dėl to, kad nusipelnė šios teisės. Tu — ne, ir gali man neversti problemų, kurių turėjai su mano seserimi.

— Nesvarbu, — iškošiau pro sukąstus dantis.

Likusią kelio dalį važiovome tylėdami. Nokemauto policijos nuovada buvo už kelių kvartalų nuo Pagrindinės gatvės ir dalijosi nauju pastatu su viešąja miesto biblioteka. Vien jį išvydus imdavo trūkčioti raumuo po mano akimi.

Automobilių aikštelėje stovėjo furgonas, džipas ir harlėjus. Šefo keturiais ratais varomo nė pėdsako. Ačiū Dievi už menkus stebuklus.

— Einam, sutvarkysime šį reikalą.

— Tau nebūtina manęs lydėti, — purkštelėjo Naomė.

Ji spoksojo į tuščią puodelį šunyčio akimis.

Suniurzgęs įbrukau jai savo beveik nelieštą kavą.

— Palydėsiu tave prie stalo, įsitikinsiu, kad atgavai mašiną, ir daugiau nesusitiksime.

— Puiku, bet neketinu padėkoti.

Nesivarginau atsakyti, nes jau roviausi pro pagrindines duris, ignoruodamas dideles aukso raides virš durų.

— „Nokso Morgano municipalitetas“.

Apsimečiau, kad jos neišgirdau, ir leidau stiklo durims užsiverti.

— Ar šiame mieste ne vienas Noksas? — paklausė ji, atidarydama duris ir eidama vidun paskui mane.

— Ne, — pasakiau, tikėdamasis, kad toliau nebeklausinės to, į ką nenoriu atsakyti, po velnių.

Pastatas buvo visai naujas, stiklo krūva su plačiais koridoriais ir šviežių dažų kvapu.

— Ar pastatas pavadintas tavo vardu? — spaudė ji, vėl risnodama, kad spėtų su manimi.

— Ko gero.

Patraukiau dar vienas duris dešinėje ir mostelėjau jai užėiti.

Nokemauto nuovada labiau priminė bendradarbystės erdves, kokias taip mėgsta hipsteriai, nei tikrą policijos nuovadą. Ji nervino tuos pareigūnus mėlynomis uniformomis, kurie didžiavosi apipelijusiu, byrančiu bunkeriu su mirksinčiomis fluorescencinėmis lempomis ir per dešimtmečius nusikaltėlių išterliotu kilimu.

Pareigūnų nepasitenkinimas šviesiais dažais ir puikiais naujais biuro baldais buvo vienintelis dalykas, ką čia mėgau.

Nokemauto policijos departamentas labai pasistengė atsišviežinti, sukrovė brangius bylų segtuvų bokštus ant prisitaikančio aukščio bambuko stalų ir virė per pigią, per stiprią kavą dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę. Ant stalo riogsojo atidaryta apdžiūvusių spurgų dėžė, nutapšnota cukruotais pirštų atspaudais. Bet kol kas niekas nenustelbė sumauto „Nokso Morgano municipaliteto“ šviežumo.

Seržantas Greivas Hoperis sėdėjo už stalo ir į savo kavą maišė pusę svaro cukraus. Pertvarkyto motociklų klubo narys dabar praleisdavo darbo dienų vakarus treniruodamas dukters softbolo komandą, o savaitgalius — pjaudamas pieveles. Savo ir uošvienės. Tačiau kartą per metus pasodindavo žmoną ant motociklo galo ir išlėkdavo prisiminti gerų laikų kelyje.

Jis pastebėjo mane ir mano viešnią ir vos nesusivertė ant savęs kavos.

— Kas nutiko, Noksai? — paklausė Greivas, dabar atvirai spokšodamas į Naomę.

Miesteliui nebuvo paslaptis, kad stengiuosi turėti kuo mažiau reikalų su policijos poskyriu. Ir jokia naujiena, kad Tina yra bėda, kurios negaliu toleruoti.

— Čia Naomė. Tinos dvynė sesuo, — paaiškinau. — Ji ką tik atvažiavo į miestą ir sako, kad jos mašiną nutempė. Tavo darbas?

Nokemauto policijos nuovada paprastai turi svarbesnių dalykų, nei sukti galvą dėl parkavimo, ir leisdavo miestiečiams statyti automobilius kur užsigeidžia ir kada užsigeidžia, jeigu tik ne tiesiai ant šaligatvio.

— Dar grįšiu prie dvynių, — įspėjo Greivas, rodydamas į mus kavos pagaliuku, — bet prieš tai pasakysiu, kad šiandien dirbu vienas ir nieko nenuvilkau.

Šūdas. Persibraukiau ranka per plaukus.

— Jei nuvilkote ne jūs, gal įtariate, kas galėjo? — viltिंगai paklausė Naomė.

Aišku. Gelbėdamas paimu ir atvežu čia, o žilstelėjusiam Greivui atitenka visos šypsenos ir malonūs žodeliai.

Greivas, niekšas, klausėsi kiekvieno jos žodžio ir šypsojosi lyg septynių sluoksnių šokoladiniam tortui.

— Taigi, Ti... tai yra, Naome, — tarė jis. — Kaip suprantu, galėjo nutikti du dalykai. A: pamiršai, kur palikai mašiną. Bet tokia mergina kaip tu tokiam mažame miestelyje... vargu.

— Ne, nepamiršau, — draugiškai sutiko ji, neišvadindama jo kapitonu Akivaizdžiumi.

— Arba B variantas — kažkas ją pavogė.

Atsisveikinau su savo valanda miego.

— Pasistačiau priešais gyvūnėlių parduotuvę, nes buvo arti kavinės, kur turėjau susitikti su seserimi.

Greivas žvilgtelėjo į mane, aš linktelėjau. Geriau šią dalį praeiti kuo greičiau, nuplėšti kaip prilipusį tvarstį.

— Vadinasi, Tina žinojo, kad atvažiuosi į miestą, ir žinojo, kur būsi? — pasitikslino pareigūnas.

Naomė dar nesuprato, kur jis lenkia. Ji linktelėjo išplėtusi akis, viltिंगai.

— Taip. Ji vakar man skambino. Sakė, kad pakliuvo į bėdą ir nori, kad susitiktume kavinėje „Rev“ šį rytą septintą.

— Ką gi, brangioji, — numykė Greivas, — nenoriu įžeisti, žinoma, bet gali būti...

— Tavo kvailė sesuo pavogė automobilį, — įsikišau.

Naomės žvilgsnis įsmigo į mane. Jau nebeatrodė miela ir kupina vilčių. Ne, ji atrodė, lyg norėtų įvykdyti baudžiamąjį nusižengimą. Galbūt netgi sunkų kriminalinį nusikaltimą.

— Bijau, kad Noksas teisus, — pritarė Greivas. — Tavo sesuo — gyva bėda nuo to laiko, kai prieš metus atsikėlė į miestelį. Ko gero, tavo mašina nebe pirmoji, kurią ji pasisavino.

Naomės šnervės švelniai suplazdeno. Ji priglaudė mano kavą prie burnos, nurijo kelis ryžtingus gurkšnius ir šveitė tuščią puodelį į šiukšlių dėžę prie stalo.

— Ačiū už pagalbą. Jeigu pamatysite mėlyną „Volvo“ su „Gerumas svarbu“ lipduku ant buferio, praneškite man.

Kristau.

— Spėju, telefone neturite programėlės, kuri parodo jūsų mašinos buvimo vietą, a? — paklausė seržantas.

Moteris siektelėjo kišenės, sustojo ir akimirką stipriai užsimerkė.

— Turėjau.

— Ir nebeturite?

— Nebeturiu telefono. Manasis vakar... sudužo.

— Viskas gerai. Galiu paskelbti automobilio paiešką, jeigu nurodysite numerį, — patikino Greivas, paslaugiai pastumdamas jos pusėn popieriaus lapą ir rašiklį.

Ji paėmė ir ėmė rašyti dailia, energinga rašysena.

— Galite palikti ir savo kontaktinę informaciją, kur apsistojusi ir panašiai, kad aš ar Nešas galėtume informuoti.

Nuo paminėto vardo suirzau.

— Mielai, — atsakė Naomė, nors nuskambėjo priešingai.

— A. Gal turite vyrą ar draugą, kurio kontaktus galėtumėte pridėti?

Piktai pasižiūrėjau į pareigūną.

Naomė papurtė galvą.

— Ne.

— Galbūt merginą ar žmoną? — pamėgino dar kartą.

— Aš vieniša, — pasakė taip neužtikrintai, kad sužadino mano smalsumą.

— Tik pamanykite. Mūsų viršininkas taip pat, — pasakė Greivas nekaltai, kaip šešių pėdų dviratininkas su kriminalinių prasižengimų sąrašu.

— Gal galime grįžti prie tos dalies, kur sakai Naomei, kad susisieksi, jei rasi jos automobilį, kurio, kaip visi žinome, tu nerasi, — įgėliau.

— Na, jei toks požiūris, nerasime, — papriekaištavo ji.

Tegu mane skradžiai, paskutinis kartas, kai bandau ką nors gelbėti. Ne mano reikalas. Ne mano pareiga. O dabar per tai prarandu miegą.

— Kuriam laikui atvykote į miestą? — paklausė pareigūnas, kai Naomė vedžiojo savo informaciją ant popieriaus.

— Tik kol surasiu ir nudėsiu seserį, — atsakė užmaudama kamštelį ant rašiklio ir grąžindama jam. — Labai dėkui už pagalbą, seržante.

— Nėra už ką.

Ji atsisuko į mane. Žvilgsniai akimirką susitiko.

— Noksai.

— Naome.

Ir daugiau nieko netarusi išdrožė iš nuovados.

— Kaip gali dvi seserys atrodyti tokios panašios ir daugiau neturėti nieko bendra? — ėmė garsiai svarstyti Greivas.

— Nenoriu žinoti, — nuoširdžiai atsakiau ir nusekiau į lauką paskui merginą.

Radau ją žingsniuojančią ir kažką sau murmančią ant neįgaliųjų rampos.

— Koks planas? — paklausiau taikydamasis.

Pasižiūrėjo, papūtė lūpas.

— Planas? — pakartojo užsikirtinédama.

Suveikė „kaukis arba spruk“ instinktas. Nekenčiu ašarų, po velnių. Ypač moters ašarų. Moteriai verkiant jaučiausi draskomas į skutų viduje, niekada viešai nepripažinsiu šio moterų ginklo.

— Neverk, — įsakiau.

Jos akys buvo drėgnos.

— Verkti? Aš tai jau tikrai neverksiu.

Netikusi melagė.

— Po galais, neverk. Tai tik automobilis, o ji — tik šūdo gabalas. Nėra ko verkti.

Mergina smarkiai pamirksėjo, ir nesupratau, pravirks ar vėl ims ant manęs šaukti. Bet nustebino nepadariusi nei vieno, nei kito. Ji ištiesino pečius ir linktelėjo.

— Tu teisus. Tai tik automobilis. Gausiu naujas kredito korteles, naują rankinę ir naują medaus ir garstyčių padažo rinkinį.

— Pasakyk, kur reikia, — pavešiu. Galėsi išsinuomoti automobilį ir keliauti, — parodžiau nykščiu į savo pikapą.

Ji vėl nužvelgė gatvę į abi puses, tikriausiai laukdama kokio nors didvyrio su kostiumu ir kaklaraiščiu. Kai toks nepasirodė, atsiduso.

— Turiu kambarį motelyje.

Mieste buvo tik vienas motelis. Vieno aukšto, vienos žvaigždutės skylė, kuri nepateisino net oficialaus pavadinimo. Man paliko išpūdį, kad ji tikrai ten apsigyveno.

Tylėdami grįžome prie mašinos. Petimi brūkstelėjo man per žastą, pajutau, kaip oda ima kaisti. Vėl jai atidariau dureles. Ne todėl, kad esu džentelmenas, o todėl, kad kažkokia iškrypusi mano dalis norėjo būti šalia jos.

Palaukiau, kol užsisėgs diržą, užtrenkiau dureles ir apėjau pikapą.

— Medaus ir garstyčių padažo?

Ji dirstelėjo į mane, sėdantį už vairo.

— Girdėjai apie vaikina, kuris prieš kelerius metus žiemą nulėkė per atitvarą?

Pasirodė lyg ir girdėta.

— Jis tris dienas mito vien kečupu.

— Planuoji nulėkti per atitvarą?

— Ne, bet noriu būti pasiruošusi. Ir nemėgstu kečupo.

PINTOS DYDŽIO NUSIKALTĒLIS

Naomė

— Kokiame numeryje gyveni? — paklausė Noksas.

Supratau, kad mes jau pasiekėme motelį.

— Kodėl klausi? — pasiteiravau įtariai.

Jis lėtai iškvėpė, lyg sektų nervai.

— Kad galėčiau paleisti prie durų.

— O. Devintame.

— Palieki duris atviras? — paklausė jis po sekundės, įsitempusiu žandikauliu.

— Taip. Taip jau elgiamės Long Ailande, — atšoviau. — Taip mes parodome kaimynams, kad jais pasitikime.

Vyras dar kartą ilgai pasižiūrėjo į mane, suraukęs antakius.

— Ne. Aišku, kad nepalieku atvirų. Uždariau ir užrakinau.

Jis parodė į devintą numerį.

Mano durys buvo atviros.

— O.

Noksas sustabdė pikapą aikštelės viduryje staigiau, nei buvo būtina.

— Lik čia.

Sumirksėjau, kai jis išlipo ir nuėjo prie mano numerio.

Pavargusį mano žvilgsnį pritraukė apibrizgę jo džinsai ant įspūdingos sėdynės, kai drožė prie mano durų. Užhipnotizuota didelių Nokso žingsnių, tik po minutės išpilta karščio supratau, ką palikau tame numeryje ir kaip nenorėčiau, kad ją kas nors pamatytų, o labiausiai iš visų žmonių — Noksas.

— Palauk! — iššokau iš pikapo ir jį nusivijau, bet vyras nesustojė, netgi nesulėtino žingsnio.

Padidinau greitį ir sukaupusi jėgas iššokau priešais jį. Noksas žengė tiesiai į mane ir iškeltą mano ranką.

— Po galais, traukis man iš kelio, Naome, — įsakė jis.

Kai nepaklusau, jis priglaudė delną man prie pilvo ir nustūmė atbulą iki aštuntojo numerio durų.

Nežinojau, ką ir galvoti apie save, bet man patiko jo delnas toje vietoje.

— Tau nebūtina ten eiti, — priešinausi, — aš įsitikinusi, kad ten tik kambarį tvarko.

— Ar čia tau panašu į viešbutį, kur tvarkomi kambariai?

Jis buvo teisus. Motelis atrodė taip, lyg vietoj mažų šampūno buteliukų turėtų pasiūlyti vaistų nuo stabligės.

— Lik čia, — pasakė dar kartą ir vėl nuėjo prie neužrakintų mano numerio durų.

— Šūdas, — sumurmėjau, kai jis jas atlapojo.

Sugebėjau palaukti vos dvi sekundes ir nusekiau iš paskos.

Kambarys, švelniai tariant, buvo nepatrauklus, kai užsiregistravau prieš nepilną valandą. Oranžinės ir rudos spalvų tapetai luposi ilgais šuorais. Kilimas buvo tamsiai žalias ir atrodė pagamintas iš šiurkščiosios indų kempinėlių pusės. Vonios įranga — kokčiai rožinė, duše trūko kelių plytelių.

Bet per dvidešimt mylių aplinkui nieko daugiau nebuvo, todėl nutariau, kad vieną dvi dienas kaip nors iškęsiu. Be to, tuomet galvojau: neįmanoma būti blogiau?

Pasirodo, gali būti dar sumautai blogiau. Per tą laiką, kai užsiregistravusi, pasidėjusi lagaminą, įjungusi nešiojamąjį kompiuterį išėjau susitikti su Tina, kažkas įsilaužė ir nusiaubė kambarį.

Mano lagaminas buvo išverstas ant grindų, dalis turinio išmėtyta ant kilimo.

Komodos stalčiai ištraukti, spintos durys atdaros. Kompiuteris dingęs. Kaip ir užtrauktuku užtraukiama piniginė su grynaisiais, kurią buvau paslėpusi lagamine.

„Mulké“, radau išvedžiota ant vonios veidrodžio mano mėgstamiausiu lūpų dažu. Ironiška, daiktas, kurio nenorėjau, kad pamatytų mano niūrusis Vikingas, daiktas, vertas daugiau nei visa kita, kas buvo pavogta, liko suverstas kampe.

Blogiausia, kad kaltininkė sėdėjo ant lovos, susiraičiusi ant patalynės su purvinais sportbačiais. Žiūrėjo filmą apie stichines nelaimes. Man nelabai sekasi spēlioti amžių, bet mergaitę priskyriau aiškiai „vaiko prieš paauglystę“ kategorijai.

— Labas, Vėja, — niūriai pasisveikino Noksas.

Mėlynos mergaitės akys atsiplėšė nuo ekrano ir nukrypo į jį, o paskui vėl grįžo atgal.

— Labas, Noksai.

Aišku, kad miesto niurzglis ir mažoji nusikaltėlė pažįsta vienas kitą.

Miestelis mažas.

— Gerai, klausyk, — tariau apeidama Noksą ir atsistodama taip, kad užstočiau kampe daiktą, apie kurį visai nenorėjau aiškintis. — Nežinau, ar vaikų darbo įstatymai Virdžinijoje kuo nors skiriasi, bet paprasčiau papildomos pagalvės ir tikrai nesitikėjau būti apiplėšta pinto dydžio nusikaltėlės.

Mergaitė dirstelėjo į mane.

— Kur mama? — paklausė jos Noksas, nekreipdamas į mane dėmesio.

Ji ir vėl trūkteli pečiais.

— Išvažiavo, — atsakė. — Kas tavo draugė?

— Čia juk tavo teta Naomé.

Atrodo, vaikui žinia įspūdžio nepadarė. O aš, ko gero, atrodžiau taip, lyg mane būtų pastatę priešais plytų sieną ir šovę iš patrankos.

— Teta? — pakartojau, purtydama galvą ir tikėdamasi, kad taip atkursiu klausą.

Dar viena suvytusi gėlytė iškrito iš šukuosenos ir nupleveno ant grindų.

— Maniau, kad mirusi, — atsakė vaikas šiek tiek smalsiai mane nužiūrinėdamas. — Graži šukuosena.

— Teta? — paklausiau dar kartą.

Noksas pasisuko į mane.

— Veilėja yra Tinos duktė, — paaiškino neskubėdamas.

— Tinos? — sukrankiau.

— Atrodo, kad sesuo pasirinko tavo daiktų, — pastebėjo jis.

— Pasakė, kad daugiausia mėšlas, — pridūrė mergaitė.

Smarkiai sumirksėjau. Sesuo ne tik pavogė mano automobilį, bet įsilaužė į motelio kambarį, iškuitė daiktus ir paliko dukterėčią, apie kurios egzistavimą neįtariau.

— Jai viskas gerai? — paklausė Veilėja, neatitraukdama akių nuo tornado, kuris grįžo į ekraną.

„Jai“ — veikiausiai apie mane. O aš tai jau tikrai nesijaučiau gerai. Stvėriau nuo lovos pagalvę.

— Atsiprašau abiejų, — cytelėjau.

Ir nelaukusi atsakymo išsivilkau pro duris į karštą Virdžinijos saulėkaitą. Čirškė paukščiai. Kurtinamai riaumodami pralėkė du motociklai. Kitoje gatvės pusėje senyva pora lipo iš pikapo ir ėjo į užkandinę pusryčiauti.

Kodėl viskas gali atrodyti taip įžūliai normalu, kai visas mano gyvenimas tiesiog sprogo?

Prispaudusi pagalvę prie veido, išleidau besiveržiantį lauk riksmą.

Mintys sukosi galvoje kaip turbokompresorius. Vorneris teisus. Žmonės nesikeičia. Mano sesuo tebėra siaubingas žmogus, o aš vis dar tokia pat naivi, kad pasimaunu ant jos melų. Mano automobilis dingęs kartu su rankine ir nešiojamuoju kompiuteriu. Ką jau kalbėti apie pinigus, kuriuos atvežiau Tinai. Po vakar neturiu darbo. Neke-liauju į Paryžių, apie kurį mažčiau dar prieš dvidešimt keturias va-landas. Šeima ir draugai mano, kad išprotėjau. Mėgstamiausias mano lūpdažis sugadintas į tualetu veidrodi. Ir dar gaunu dukterėčią, apie kurią net neįtariau.

Dar kartą įtraukiau oro ir nuoširdžiai išsirėčiau į pagalvę.

— Gerai. Viską galima išsiaiškinti. Susitvarkysi.

— Jau baigei save drąsinti?

Apsisukusi pamačiau Noksa, atsirėmusį į staktą, sukryžiuvusį ant plačios krūtinės tatuiruotas rankas.

— A-ha, — atsiliepiu atlošdama pečius. — Kiek jai metų?

— Vienuolika.

Linktelėjusi įbrukau jam pagalvę ir įdrožiau į kambarį.

— Taigi, Veilėja... — kreipiausi.

Įžiūrėjau mūsų šeimos bruožus: riesta nosis, duobutė smakre. Jos ir kojos buvo tokios plonos ir kaulėtos kaip mano ir jos motinos tokio amžiaus.

— Taigi, teta Naome.

— Ar tavo mama sakė, kada grįš?

— Ne-a.

— Kur jūs gyvenate su mama, brangioji? — paklausiau.

Galbūt Tina dar čia, tikrina grobį, aiškinasi, ką vertėtų pasilikti, o ką sugadinti tiesiog dėl smagumo.

— Hilsaid Akruose, — atsakė mergaitė, žiūrėdama pro mano šoną, kad geriau matytų, kaip viesulas ekrane skraidina karves.

— Reikia pasikalbėti minutę, — pranešė Noksas, parodydamas man smakru į duris.

Atrodo, turėjau visą prakeiktą pasaulio laiką. Visą laiką ir nė menkiausio supratimo, ką daryti. Jokios nuovokos apie kitą žingsnį. Jokio sąrašo, kuriame galėčiau savo pasaulį suskirstyti ir sudėlioti į atskiras tvarkingas eilutes. Tiesiog krizė ant baisios nesąmonės, o ant viršaus dar sąvartyno gaisras.

— Žinoma, — atsakiau.

Nuskambėjo šiek tiek isteriškai.

Jis palaukė, kol praeisiu pro šalį, tada nusekė iš paskos. Kai sustojau, jis nuėjo toliau prie išblukusio gėrimų automato priešais motelio priimamąjį.

— Rimtai sugalvojai dabar nupirkti man gėrimą? — paklausiau sutrikdyta.

— Ne. Bandau pasitraukti nuo vaiko, kad nenugirstų, jog motina ją paliko, — atšovė.

Nusekiau įkandin jo.

— Gal Tina sugrįš, — tariau.

Jis sustojo ir pasisuko į mane veidu.

— Vėja sako, kad motina nieko jai nepaaiškino. Tik kad turi kai kuo pasirūpinti ir jos labai ilgai nebus.

Labai ilgai? Kas yra labai ilgai Tinos masteliais? Savaitgalis? Savaitė? Mėnuo?

— O Dieve. Mano tėvai.

Žinia juos priblokš. Tarsi tai, ką padariau vakar, dar nebūtų pakankamai jų nuliūdinę. Vakare vakare lėkdama Pensilvanijos magistrale sugebėjau juos patikinti, kad viskas gerai ir manęs tikrai nėra apėmusi viduramžio krizė. Netgi priverčiau pasižadėti, jog dėl manęs savo planų nekeis. Ši rytą jie išvyko į trijų savaitių kruizą po Viduržemio jūrą. Į pirmas dideles atostogas užsienyje kartu.

Nenorėjau, kad mano problemos ar Tinos nelaimė viską sugadintų.

— Ką ketini veikti su tuo vaiku? — mostelėjo galva į atviras duris Noksas.

— Ką nori pasakyti?

— Naome, kai farai sužinos, kad Tinos nebėra, o Veilėja palikta, tuojau pat atiduos ją globėjams.

Papurčiau galvą.

— Aš esu artimiausia gyva giminaitė, ne kokia nusikaltėlė. Aš atsakau už ją.

Kaip ir už visas kitas sesers nesąmones, kol ji sulaukė aštuoniolikos.

Jis ilgai, rimtai į mane žiūrėjo.

— Tiesiog taip?

— Ji — šeima.

Be to, negalėčiau pasakyti, kad šiuo metu užsivertusi reikalais. Faktiškai plaukiu pasroviui. Pirmą kartą per visą gyvenimą neturiu jokio plano.

Ir tai mane žiauriai baugino.

— Šeima, — sušnarpštė jis, tarsi mano samprotavimai nebūtų pagrįsti.

— Klausyk. Ačiū tau, Noksai, už visą rėkimą, vežiojimą ir kavą, bet, kaip pats matai, man reikia spręsti situaciją. Todėl tikriausiai tau būtų geriau grįžti į tą savo urvą, iš kurio išlindai šį rytą.

— Aš niekur neisiu.

Mes vėl piktai žvelgėme vienas į kitą, tylą buvo įtempta. Šį kartą jis pirmas neišlaikė.

— Užteks išsisukinėti, Saulute. Ko ketini imtis?

— Saulute?

Jis ištiesė ranką ir dviem pirštais ištraukė gėlės žiedlapį iš mano plaukų.

Numušiau jo ranką ir atsitraukiau per žingsnį, kad galėčiau pagalvoti.

— Gerai. Pirma man reikia...

Aišku, kad tėvams neskambinsiu. Nelabai noriu, kad kištųsi ir policija... vėl... kol visiškai nebūtina. O jei sesuo po valandos pasirodys? Galbūt man pirmiausia reikia išgerti dar kavos.

— Kviesk farus ir pranešk apie įsilaužimą ir pamestą vaiką, — pasiūlė Noksas.

— Tina yra mano *sesuo*. Be to, kas, jei po valandos ji pasirodys?

— Tina pavogė tavo mašiną ir paliko savo vaiką. Negalima šitaip visko palikti.

Tatuiruotas niurzgas lokys buvo teisus. Ir todėl man visai nepatiko.

— Ach! Puiku. Gerai. Leisk pagalvoti. Ar galiu pasiskolinti tavo telefoną?

Jis stovėjo, žiūrėjo ir nejudėjo.

— Po paraliais. Juk nepavogsiu. Man tik reikia trumpai paskambinti.

Sunkiai atsidusęs jis įkišo ranką kišenėn ir ištraukė telefoną.

— Ačiū, — pabrėžtinai padėkojusi nužingsniavau į savo motelio numerį.

Veilėja vis dar žiūrėjo filmą, tik dabar abi rankas pasikišusi po galva.

Pasikuitusi lagamine radau užrašinę ir išėjau laukan.

— Vežiojiesi su savimi užrašų knygelę su telefonais?

Noksas žvelgė man per petį.

Parodžiau pirštu, kad nutiltų, ir sumaigiau numerį.

— Ko nori, po velnių?

Išgirdusi sesers balsą visada viduje susigūždavau.

— Iš pradžių pasiaiškinimo, — atšoviau. — Kur esi?

— O kur tu? — pamėgdžiojo ji spigiu mapetų balsu, kurio visada nekenčiau.

Išgirdau pratisą iškvėpimą.

— Tu *rūkai* mano mašinoje?

— Atrodo, dabar čia *mano* mašina.

— Žinai ką? Pamiršk mašiną. Reikia pakalbėti apie rimtesnius dalykus. Tu turi *dukterį!* Dukrą, kurią numetei motelio kambaryje.

— Turiu kai ką nuveikti. Negaliu leisti, kad vaikas man trukdytų. Laukia rimtas reikalas. Kaip manai, kodėl pavadinau ją Veilėja*? Pamaniau, kad galės pabūti su savo gerąja tetule, kol grįšiu.

Buvau tokia įsiutusi, kad springau.

Noksas griebė telefoną man nuo ausies.

— Gerai paklausk, Tina. Turi lygiai trisdešimt minučių sugrįžti čia, nes kviečiu sumautus policininkus.

Žiūrėjau, kaip jo veidas rūstėja, žandikaulio linija griežtėja, po skruostikauliais įdumba žandai. Akys tapo tokios šaltos, kad sudrebėjau.

— Kaip visada, tikrai esi prakeikta kvailė, — pasakė. — Tik atsimink, kai kitą kartą susems, laiduotojų neturėsi. Tai reiškia, kad tavo kvailą subinę įkiš už grotų, ir nemanau, kad kas nors skubės tave išpirkti.

Kiek patylėjęs pasakė:

* Angl. *waylay* — „tykoti, apiplėšti / užmušti kelyje“.

— Aha, ir pati eik šikti.

Nusikeikęs nuleido telefoną.

— Ir kodėl tu pažįstamas su mano seserimi? — garsiai nusistebėjau.

— Tina — visų galvos skausmas nuo tada, kai prieš metus at-sivilko į miestelį. Visada ieško lengvo pinigų. Išbandė kelias sukčia-vimo schemas su vietos verslais, įskaitant tavo bičiulį Džastį. Vos tik kišenėje atsiduria kiek nors pinigų, ji nusitašo ir kelia sumaištį visame miestelyje. Apgailėtina šiukšlė. Vandalė.

Aha, tai man jau girdėta.

— Ką ji pasakė? — paklausiau, iš tiesų nenorėdama išgirsti at-sakymo.

— Pasakė, kad jai nusipersti, ar kviesime farus. Ji negriš.

— Ji taip pasakė?

Aš visad norėjau vaikų. Bet ne tokių. Ne atsidūrusių per žingsnį nuo paauglystės, prabėgus visiems asmenybės formavimosi metams.

— Pasakė, kad sugriš, kai panorės, — kalbėjo Noksas, maigydamas savo telefoną.

Kai kas niekada nesikeičia. Mano sesuo visada nustatydavo savo taisykles. Kūdikystėje ji miegodavo visą dieną ir būdraudavo visą naktį. Kai buvo mažametė, ją išmetė iš trijų vaikų darželių už tai, kad kandžiodavosi. Kai sulaukėme mokyklinio amžiaus, na, prasidėjo nauji maištai.

— Ką darai? — paklausiau Nokso, kai vėl pridėjo telefoną prie ausies.

— Tai, ko mažiausiai noriu, — sumurmėjo.

— Perki bilietus į baletą? — spėjau.

Noksas neatsakė, tik tiesia nugara nudrožė į aikštelę. Tiksliai ne-girdėjau, ką kalbėjo, bet nugirdau daug „eik šikti“ ir „pabučiuok man į subinę“.

Prie augančio Nokso Morgano ydų sąrašo pridėjau „telefono etiketas“.

Jis sugrįžo dar piktesnis. Nekreipdamas į mane dėmesio išsitraukė piniginę, surado kelias kupiūras ir sumaitino jas gėrimų automatui.

— Ko norėsi? — sumurmėjo.

— A. Prašyčiau vandens.

Jis suspaudė mygtukus smarkiau nei būtina. Išsiritu vandens buteliukas ir du „Yellow Lightnings“.

— Štai, — įbruko man vandenį ir pasuko atgal į kambarį.

— O, dėkui, — šūktelėjau pavymui.

Trisdešimt sekundžių svarsčiau, ar neturėčiau paprasčiausiai traukti, kur akys mato, kol rasčiau naują, ne tokią klaikią realybę. Bet tai buvo tik psichologinis žaidimas. Pabėgti niekaip negalėjau. Užgriuvo nauja atsakomybė. O su ta atsakomybe ir šiek tiek gyvenimo prasmės. Ko gero.

Grįžau į savo numerį ir radau Noką apžiūrinėjantį durų spyną.

— Jokio subtilumo, — pasiskundė.

— Sakiau jai, kad atrakintų visrakčiu, — įsikišo mergaitė, atsukdama vaisvandenio butelio kamštelį.

— Dabar vos aštuonios ryto, o tu davei jai limonado, — sušnypščiau Nokai, vėl stojusi sergėti kauburio kambario kampe.

Jis pažiūrėjo į mane, tada — už manęs. Nervingai išskėčiau rankas, stengdamasi užstoti vaizdą.

— Čia kažkokia staltiesė? — paklausė žiūrėdamas pro mane.

— Vestuvinė suknelė, — pranešė Veilėja. — Mama sakė, šlykšti iki negalėjimo.

— Na, taip, Tina nepažintų gero daikto net užvožta per galvą „Birkin“ rankine, — ėmiau gintis.

— Ar ta suknelė reiškia, kad kažkur turiu ir dėdę? — paklausė vaikas, pakreipdamas galvą į nérinių kauge ir pasijonį, su kuriais kadaise jaučiausi kaip pasakų princesė, o dabar atrodžiau kaip paskutinė kvailė.

— Ne, — atsakiau tvirtai.

Nokso antakiai nežymiai pakilo.

— Tu sugalvojai pasiimti vestuvinę suknelę į kelionę automobiliu?

— Niekaip nesuprantu, kodėl tau turėtų rūpėti, — atsakiau.

— Susišukavusi taip, lyg eitum į kažkokią prašmatnią vietelę, — garsiai svarstė mane apžiūrinėjanti mergaitė.

— Tikrai taip atrodo, — pritarė Noksas, vėl sukryžiuodamas ant krūtinės rankas ir pralinksmedamas.

Man nepatiko, kad jiedu susimokė prieš mane.

— Daugiau rūpinkimės ne mano plaukais ir suknele, o tuo, ką darysime toliau, — pasiūliau. — Veilėja, ar mama neužsiminė, kur važiuoja?

Mergaitės akys vėl nukrypo į ekraną. Kaulėti petukai pakilo.

— Nežinau. Tik pasakė, kad nuo šiol aš — tavo problema.

Nežinojau, ką į tai atsakyti. Laimė, neradau atsakymo, nes išgirdę staigų beldimą visi trys sužiurome į atviras duris.

Pamačiusi tarpduryje stovintį vyrą įtraukiau oro. Atrodo, Noke-maute veisiasi karšti vyrai. Jis vilkėjo nepriekaištinga tamsiai mėlyna uniforma su itin nublizgintu ženkleliu. Griežtą žandikaulį subtiliai pabrėžė gražiai ataugę šereliai. Pečiai ir krūtinė buvo platūs, liemuo ir klubai — siaurėjantys. Plaukai beveik šviesūs. Ir akys man pasirodė pažįstamos.

— Noksai, — tarė jis.

— Nešai, — Noksas atsakė taip pat šaltai, kaip ir pasižiūrėjo.

— Labas, Vėja, — pasisveikino nepažįstamasis.

Veilėja linktelėjo vyrui.

— Labas, viršininke.

Jo akys nukrypo į mane.

— Tu iškvietei policiją? — sucypiau Noksui.

Mano sesuo siaubinga, ir aš tikrai ketinau jai tai pasakyti, bet kviesti policiją atrodė... *paskutinis dalykas.*

„TU ČIA NELIKSI“

Naomė

— Reikia manyti, jūs — Naomė, — tarė policininkas.

Nors mane buvo apėmusi beveik panika, vis tiek patiko, kaip draugiškai nutęsė mano vardą tas vyras.

Noksui, reikia manyti, šitai *nepatiko*, nes jis staiga užkišo savo raumeningą korpusą tiesiai priešais mane plačiai išsižergęs, sunėręs ant krūtinės rankas.

— Aš, — atsiliečiau iškišusi galvą pro Noklą.

Tas stuobrys nepasijudino, kai kumštelėjau į nugarą.

Vyras pažvelgė į Noklą, ir tai, ką ten pamatė, privertė jį plačiai išsišiepti.

— Aš čia dirbu policijos viršininku, bet galite mane vadinti Nešu. Labai malonu su jumis susipažinti, Naome. Gaila, kad tokiomis aplinkybėmis. Ar galiu užduoti kelis klausimus?

— Mm, gerai, — pasakiau.

Staiga pasigailėjau, kad nepasinaudojau vonia ir nenusiprausiau veido, nepasitvarkiau plaukų. Tikriausiai atrodau kaip išprotėjusi zombė pamergė.

— Gal išeikime pasikalbėti į aikštelę, — pasiūlė Nešas, rodydamas smakru.

Gurkšnodama skaisčiai žalią cukrų Veilėja vėl sutelkė dėmesį į televizorių.

— Žinoma.

Nusekiau paskui pareigūną ir nustebau, kad Noklas prisijungė prie mūsų. Jis nudrožė tiesiai prie Nešo džipo su užrašu „Nokemauto policija“ ant šono ir karingai atsirėmė į variklio dangtį.

— Tau nebūtina dalyvauti, — pasakė jam Nešas.

Noksas piktai išsišiepė:

— Jei norėsi, kad pasitraukčiau, turėsi priversti.

— Atsiprašau. Jis toks visą rytą, — paaiškinau Nešui.

— Brangioji, jis toks visą gyvenimą, — atšovė policijos viršininkas. Susipratau tik tada, kai jie atsisuko identiškais veidais vienas į kitą.

— Jūs broliai, ar ne?

— Nė velnio, — burbtelėjo Noksas.

— Žinoma, — atsakė Nešas, nukreipdamas spindulingą šypseną į mane. — Aš esu gerasis brolis.

— Dirbk savo sumautą darbą, — paragino Noksas.

— A, tai dabar nori, kad dirbčiau savo darbą? Matai, koks aš sutrikęs nuo tada...

— Džentelmenai, — įsikišau.

Mačiau, kad situacija sparčiai blogėja. Neturėjau jėgų sklaidyti įtampai tarp brolių, buvo rimtesnių rūpesčių.

— Nenoriu kištis, bet gal galime grįžti prie mano sesers? — pasiūliau.

— Man atrodo, puiki mintis, Naome, — pasakė Nešas, mirktelėjo ir išsitraukė bloknotę.

Noksas suuzrgė.

— Užrašykime jūsų pareiškimą, tada galvosime, ką daryti toliau. Vyras su planu ir šypsena. Jis išties malonesnis nei brolis.

*

— Jūs sakote, kad galiu tiesiog paimti žmogų? — pasitikslinau po kelių minučių.

Man tikrai labai trūko kavos. Kognityviniai sugebėjimai sparčiai geso.

— Na, nevedinčiau to „žmogaus paėmimu“, tačiau Virdžinijoje artimųjų globa yra galimybė vaikui likti šeimoje, kai negali likti su savo tėvais.

Gal man tik pasirodė, bet pamačiau, jog broliai neramiai susižvalgo.

— Vadinasi, tapčiau Veilėjos globėja?

Įvykis veja įvykį. Vieną sekundę pasiruošusi žengti prie altoriaus, kitą — staiga įgyju atsakomybę lemti vienuolikos metų nepažįstamosios ateitį.

Nešas persibraukė pirštais per tankius plaukus.

— Laikinai. Akivaizdu, kad esate stabilus, sveikas suaugęs žmogus.

— Kas bus, jei nesutiksiu? — apdairiai paklausiau.

— Nepilnamečių ir šeimos ryšių skyrius apgyvendins Veilėją globėjų namuose. Jeigu sutiktumėte likti mieste kelioms savaitėms, kol viską išsiaiškintume, įstatymas nedraustų pasilikti Veilėją. Jeigu viskas gerai, galėtumėte netgi susitvarkyti nuolatinę globą.

— Gerai.

Aš nervingai nusišluosčiau delnus į šortų užpakalį.

— Kokius dalykus mes aiškinsimės? — paklausiau.

— Iš esmės, ką sugalvojo jūsų sesuo ir kaip tai paveiks globos reikalą.

„*Pakliuvau į rimtą bėdą. Man reikia pinigų, Naome.*“

Prikandau lūpą.

— Vakar vakare ji man skambino. Sakė, kad jai reikia pagalbos, prašė atvežti pinigų. Manote, jai išties iškilo pavojus?

— Gal padarome šitaip: sutelkite dėmesį į mergaitę, o man leiskite pasirūpinti jūsų seserimi, — pasiūlė Nešas.

Teorija man patiko, bet iš patirties žinojau, kad vienintelis kelias sutvarkyti reikalą taip, kad mane tenkintų, buvo imtis jo pačiai.

— Atvežėte grynųjų? — paklausė Noksas, nenuleisdamas nuo manęs akių.

Pasižiūrėjau į savo pėdas, pasijutau kvailai, susigėdau. Kaipgi kitaip.

— Atvežiau.

— Ji juos paėmė?

Pakėliau žvilgsnį į Nešo veidą, nes atrodė draugiškesnis.

— Pamaniau, kad elgiuosi protingai. Pusę turėjau mašinoje, kitą pusę palikau lagamine.

Nešas žiūrėjo užjausdamas, o Noksas kažką piktai sumurmėjo panosėje.

— Ką gi, ko gero, grįšiu į vidų ir tinkamai prisistatysiu savo dukterėčiai, — pasakiau. — Prašau informuoti mane.

— Tu čia neliksi.

Tai paskelbė Noksas.

Kilstelėjau rankas.

— Jeigu mano buvimas tave taip nervina, pasiimk pailgintas atostogas.

Jei nuo žvilgsnio kraujas galėtų užvirti, manasis jau būtų virtęs magma.

— Tu *čia* neliksi, — pakartojo jis. Šį kartą parodė į išklerusias duris su išlaužta spyna.

A, dėl to.

— Esu įsitikinusi, kad rasiu sprendimą, — atsakiau žvaliai. — Viršininke...

— Vadinkite mane Nešu, — vėl paprašė jis.

Noksas, atrodė, buvo pasirengęs sugrūsti brolio galvą pro ir taip sugadintas duris.

— Nešai, — kreipiausi įjungusi žavesį, — gal galėtumėte pasakyti, kur mes su Veilėja galėtume pernaktuoti kelias naktis?

Noksas išsitraukė telefoną ir piktai žiūrėjo į ekraną, o pirštai nervingai laktė per jį.

— Galiu pavėžėti abi iki Tinos namų. Nelabai jaukūs, bet ji greičiausiai nebandys laužtis ir gadinti savo daiktų, — pasiūlė jis.

Noksas įsikišo telefoną kišenėn. Žvilgsnis prilipo prie manęs, o pasipūtusi jo išraiška mane vertė nesąmoningai irzti.

— Jūs labai malonus. Negaliu apsaakyti, kaip dėkoju už pagalbą, — pasakiau Nešui. — Esu tikra, kad Noksas turi geresnių užsiėmimų, nei gaišti laiką man.

— Buvo malonu, — atsakė Nešas.

— Aš tik susikrausiu, kas liko iš mano daiktų, ir pasakysiu Veilėjai, kur važiuojame, — nutariau ir pasukau atgal į numerį.

Mane apėmusį palengvėjimą, kad pagaliau išsilaisvinsiu iš irzlaus tatuiruoto Nokso, pertraukė griausmingas burzgimas. Gatve nušvilpė motociklas su žimos miegui pasirošusio grizlio dydžio vyru. Greitis tikrai nebuvo leistinas.

— Prakeiktas Harvis, — sumurmėjo Nešas.

— Gal tu geriau jau pasivyk jį, — pasiūlė Noksas, vis dar piktas. Nešas dūrė pirštu į brolių.

— Mes vėliau pasikalbėsime, — pažadėjo neatrodydamas labai laimingas.

— Geriau paskubėk saugoti įstatymą, — atšovė Noksas.

Nešas vėl pasisuko į mane.

— Naome, atsiprašau, kad palieku varge. Susisieksime.

Noksas piktdžiugiškai pamojo, kai brolis nuskubėjo prie savo ke-turiais ratais varomos mašinos ir įsijungęs švyturėlį nusivijo pažeidėją.

Aš ir vėl likau su Noksu.

— Ar tu niekaip nesusijęs su mano malonaus, mandagaus palydovo dingimu?

— Kodėl turėčiau?

— Na, visiškai aišku, kad nori praleisti su manimi daugiau laiko.

— Nagi, Saulute, — atsakė jis, — susikrauk savo šlamštą, nuvešiu tave ir Vėją į Tinos namus.

— Būtų geriau, jeigu nekištum nagų prie mano šlamšto, — išdirdžiai atsakiau.

Efektą sugadinau nusižiovavusi visai ne kaip dama. Laikiausi tik iš paskutiniųjų ir vyliausi, kad spėsiu atsikratyti Vikingo prieš galutinai subyrėdama.